

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Kowacz-Braun
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska (spr.) SSA Jerzy Bess
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 r. w Krakowie na rozprawie
sprawy z powództwa (...)Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.
przeciwko M. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 17 marca 2016 r. sygn. akt I C 2492/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Górczanowska SSA Anna Kowacz-Braun SSA Jerzy Bess

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 stycznia 2017 r.

Powodowy (...)Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) w W., jako następca prawny na podstawie umowy przelewu wierzytelności (...) Bank S.A. w K.. domagał się zasądzenia od pozwanych M. G. i D. G. kwoty 358.185,43 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, tytułem należności kredytowych, na które składały się: suma należności głównej – 251.798,13 zł i odsetki skapitalizowane – 106.387,30 zł, w tym odsetki umowne naliczone przez wierzyciela pierwotnego – 6.733,92 zł, odsetki karne naliczone przez wierzyciela pierwotnego do dnia cesji – 67.419,86 zł, odsetki ustawowe naliczone przez stronę powodowa od dnia cesji – 32.233,52 zł, zabezpieczonego przez ustanowienie hipoteki

kaucyjnej do kwoty 265.506,83 zł na nieruchomości położonej w O., dla której Sąd Rejonowy w O. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

W sprzeciwie do wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwana M. B. (poprzednio: B.) wniosła o oddalenie powództwa w stosunku do niej zarzucając, iż od dnia 8 stycznia 2010 r. pomiędzy pozwanymi nie istnieje wspólność ustawowa małżeńska, która ustała na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z Rep. (...) Nr (...), a od dnia 24 września 2010 r. pozwani nie są małżeństwem na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach, zaś w wyniku ugody zawartej w sprawie sygn. I Ns 455/11, pozwany D. G. zobowiązał się m.in. do spłaty w całości zadłużenia względem (...) Bank S.A. w K. wynikającego z umowy kredytowej nr (...) z dnia 22 listopada 2007 r., co zwolniło pozwaną M. z obowiązku spłaty wskazanego kredytu zaciągniętego na potrzeby zakupu mieszkania, które w podziale majątku między pozwanymi przypadło pozwanemu.

Ostatecznie, po częściowym cofnięciu pozwu wskutek zaspokojenia w toku postępowania, powód domagał się zasądzenia od pozwanej M. B. kwoty 350.423,40 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 351.679,02 zł od dnia złożenia pozwu do dnia 7 stycznia 2016 r. oraz od kwoty 350.423,40 zł od dnia 8 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Kielcach I Wydział Cywilny zasądził od pozwanej M. B. na rzecz strony powodowej (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 350.423, 40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 sierpnia 2015 roku od kwoty 351.679, 02 zł do dnia 7 stycznia 2016 roku oraz od kwoty 350.423, 40 zł od dnia 8 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty; w pozostałej części oddalił powództwo; zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 17.521, 15 zł tytułem zwrotu opłaty; zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, przy czym wskazał, że powyższe zobowiązania M. B. stanowią odpowiedzialność solidarną z D. G., co do którego uprawomocnił się nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym w dniu 28 sierpnia 2015 roku przez Sąd Okręgowy w Kielcach w sprawie sygn. akt I NC 136/15.

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 22 listopada 2007 r. pozwani M. G. i D. G. zawarli z (...) Bank SA umowę kredytu hipotecznego nr (...), w kwocie 156.180,49 zł, indeksowanego kursem franka szwajcarskiego. Na dzień uruchomienia kredytu jego równowartość wynosiła 72.709,73 CHF. Spłata kredytu została zabezpieczona przez ustanowienie hipoteki kaucyjnej do kwoty 265.506,83 zł na nieruchomości stanowiącej własność D. G., położonej w O., dla której Sąd Rejonowy w O. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Za środki z powyższego kredytu pozwani nabyli do majątku wspólnego spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku wielomieszkaniowym nr (...) osiedle (...) w O.. W dniu 8 stycznia 2010 r. R. G. i M. G. zawarli umowę majątkową małżeńską, mocą której ustanowili z dniem zawarcia umowy rozdzielność majątkową. W dniu 24 września 2010 r. Sąd Okręgowy w Kielcach orzekł o rozwiązaniu przez rozwód małżeństwa pozwanych. Pozwana po orzeczeniu rozwodu powróciła do swojego poprzedniego nazwiska i obecnie nazywa się M. B.. W toku zainicjowanego przez M. B. postępowania sądowego doszło do podziału majątku wspólnego pozwanych przed Sądem Rejonowym w O. w sprawie sygn. I Ns 455/11. Strony tejże umowy uzgodniły, iż przysługujące im spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku wielomieszkaniowym nr (...) na osiedlu (...) w O., dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr KW (...), którego wartość ustaliły na kwotę 146.000 zł, otrzymuje w całości D. G.. Tenże zobowiązał się do spłaty zadłużenia wynikających z umowy kredytu hipotecznego nr (...) zawartej w dniu 22 listopada 2007 r. z (...) Bank SA w K. oraz opłat eksploatacyjnych w/ w mieszkania. Nadto do spłaty udziału w majątku wspólnym M. B. w kwocie 10 000 zł do dnia 31 grudnia 2013 r. z odsetkami ustawowymi w przypadku uchybienia w terminie płatności. Pozwana telefonicznie poinformowała przedstawicieli Banku o treści zawartej przez strony ugody, a jej odpis przesłała listownie. W związku z nie wywiązywaniem się z warunków zawartej umowy, Bank wypowiedział umowę pismami z dnia 10 lutego 2012 r. - pozwani zostali powiadomieni listownie. Wraz z upływem 30-dniowego okresu wypowiedzenia zobowiązanie stało się wymagalne. W dniu 24 lipca 2012 r. Bank wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikom D. G. i M. G. postanowieniem Sądu Rejonowego w O. z dnia 29 października 2012 r. sygn. ICo 1560/12. W oparciu o powyższy tytuł egzekucyjny Bank zainicjował postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w O.R. F.. W toku egzekucji doszło do zajęcia wynagrodzenia za pracę

D. G.. Począwszy od dnia 1 marca 2013 r. egzekwowane były kwoty w różnej wysokości. W toku prowadzonej egzekucji zostało wyegzekwowane łącznie 18 094,77 zł. Ostatecznie postępowanie zostało umorzone na wniosek pierwotnego wierzyciela złożony wobec dokonania cesji wierzytelności na rzecz powoda.

Sąd Okręgowy ustalił następnie, że (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty jest funduszem inwestycyjnym zamkniętym utworzonym na czas nieokreślony, którego celem inwestycyjnym jest osiąganie przychodów z lokat netto Funduszu, wzrost wartości aktywów Funduszu w wyniku wzrostu wartości lokat oraz osiąganie zysku ze zbywania lokat. W drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2014 r. Fundusz nabył od (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wierzytelność wynikającą z umowy kredytu nr (...). Wysokość zadłużenia pozwanych na dzień 31 marca 2014 r. wynosiła 329901,99 zł, w tym 251798,13 zł należności głównej, 6733,92 zł odsetek umownych i 71369,94 zł odsetek karnych. Strona powodowa została ujawniona jako nowy wierzyciel w księgach wieczystych nieruchomości, na których ustanowione zostały hipoteki kaucyjne na zabezpieczenie w/w kredytu. Pozwani zostali poinformowani o zbyciu przysługującej (...) Bank SA wierzytelności względem nich, a następnie zostali wezwani do natychmiastowej spłaty zadłużenia w terminie do dnia 2 lipca 2015 r. bądź zawarcia ugody co do uzgodnienia innego sposobu spłaty. W dniu 4 stycznia 2010 r. doszło do połączenia (...) Bank SA z siedzibą w K. z (...) Bank SA z siedzibą w W., a ta ostatnia Spółka jako podmiot przejmujący stała się podmiotem wszystkich praw i obowiązków spółki przejmowanej (...) Bank SA. Od tej pory wierzyciel występował w obrocie pod nazwą (...) Bank SA z siedzibą w W.. Następnie w dniu 1 czerwca 2012 r. doszło do połączenia (...) Bank SA z siedzibą w W. z (...) Bank SA z siedziba w W. jako spółką przejmującą. Od dnia połączenia wierzyciel występuje w obrocie pod nazwą (...) Bank SA z siedzibą w W..

W rozważaniach prawnych Sąd pierwszej instancji, powołując się na przepis art. 505 § 1 i 2 k.p.c., podał, że w niniejszej sprawie sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 28 sierpnia 2015 r. w sprawie sygn. I Nc 136/15 wniosła tylko pozwana M. B. (nosząca uprzednio nazwisko B.), zaś w stosunku do D. G. nakaz zapłaty uprawomocnił się. Sąd wskazał, że jakkolwiek pozwana początkowo kwestionowała, iż miała wiedzę o zaległościach w regulowaniu rat kredytu, bowiem zgodnie z ustaleniami stron to jej były mąż przyjął na siebie obowiązek spłaty tegoż zobowiązania, zaś ich relacje były od czasu rozvodu i podziału majątku znacznie ograniczone, jednak w toku procesu pozwana przyznała, iż kontaktowała się z Bankiem – pierwotnym wierzycielem mając świadomość, iż pozwany zalega ze spłata kredytu. W świetle złożonych przez nią przed sądem zeznań pozwana miała także wiedzę o zainicjowanym przez Bank postępowaniu egzekucyjnym mającym na celu ściągnięcie zadłużenia z tytułu zaciągniętego przez pozwanych kredytu. Głównym jednak zarzutem jaki pozwana wysuwała, była kwestia solidarnej odpowiedzialności pozwanej za zadłużenie względem powoda. Pozwana powoływała się na ustanowienie z dniem 8 stycznia 2010 r. rozdzielnosci majątkowej między pozwanymi, orzeczony w dniu 24 września 2010r. rozwód oraz zawartą w dniu 25 stycznia 2012 r. przed Sądem Rejonowym w O. ugodę, w której pozwani dokonali podziału ich majątku dorobkowego, a zgodnie z którą spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku wielomieszkańkowym nr (...) na osiedlu (...) w O. otrzymał w całości D. G. zobowiązując się zarazem min. do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu hipotecznego nr (...) zawartej w dniu 22 listopada 2007 r. z (...) Bank SA w K.. Jak utrzymywała o powyższych okolicznościach został zawiadomiony pierwotny wierzyciel pozwanych. W dalszej kolejności pozwana natomiast kwestionowała wysokość wierzytelności powoda. Sąd Okręgowy wskazał, że solidarność zobowiązania zgodnie z przepisem art. 369 k.c. może wynikać z ustawy lub z czynności prawnej. Zaś jak wynika z art. 370 k.c., jeżeli kilka osób zaciągnęło zobowiązanie dotyczące ich wspólnego mienia, są one zobowiązane solidarnie, chyba że umówiono się inaczej. Istotą zobowiązania solidarnego jest to, że odpowiedzialność każdego z dłużników solidarnych, jak i uprawnienie każdego solidarnego wierzyciela mają za przedmiot cały dług i całą wierzytelność. Wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. Zatem spełnienie całego świadczenia należy się od każdego z dłużników solidarnych, którzy pozostają zobowiązani aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela (art. 366 k.c.). Z uwagi na powyższe zarzut pozwanej w zakresie braku podstaw do solidarnego dochodzenia przez powoda wierzytelności wynikającej z umowy kredytu nr (...) z dnia 22 listopada 2007 r. jako niezasadny nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, okoliczności podnoszone przez stronę pozwaną w toku procesu nie miały wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Umowa kredytowa, będąca źródłem zobowiązania pozwanej została zawarta przez pozwanych, których łączyła wówczas majątkowa wspólność małżeńska. Za uzyskane od Banku - pierwotnego wierzyciela, środki nabyli spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego. Dopiero po powstaniu wierzytelności pozwani umownie wyłączyli wspólność ustawową, następnie ich małżeństwo zostało rozwiązane, a ostatecznie w drodze ugody podzielili się majątkiem dorobkowym. Jednak dokonany przez dłużników podział majątku i przyjęty w ugodzie przez pozwanego obowiązek uregulowania w całości zobowiązania, którego źródłem była umowa kredytowa zawarta przez pozwanych z (...) Bankiem SA w dniu 22 listopada 2007 r. nie wywołuje skutku wobec wierzyciela. Sąd ponownie podkreślił, iż z istoty solidarności wynika, że obaj dłużnicy odpowiadają za ten sam dług do pełnej wysokości. Nie mógł więc jeden z dłużników przejąć długu drugiego dłużnika, skoro dług ten obciążał i jego. Nie mogło być mowy o przejęciu długu, którego istotą jest, że w miejsce dotychczasowego dłużnika, który zostaje z długu zwolniony, wchodzi osoba trzecia (art. 519 k.c.). Przy solidarnej odpowiedzialności dłużników może mieć natomiast miejsce zwolnienie z długu jednego z dłużników, jednakże do takiego zwolnienia niezbędna jest umowa zawarta przez wierzyciela z tym dłużnikiem, który ma być z długu zwolniony (art. 373 k.c., art. 508 k.c.). Sam dłużnik nie może przejąć długu współdłużnika solidarnego. Zwolnić od odpowiedzialności dłużnika solidarnego może tylko wierzyciel (por. orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 listopada 1994 r., I ACr 676/94, Pr.Gosp. 1995/9/22). Sąd nie podzielił również zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu co do braku wykazania wysokości przysługującej powodowi wierzytelności. Pozwana reprezentowana przez fachowego pełnomocnika poprzestała na ogólnym sformułowaniu zarzutu, nie sprecyzowała go w żaden sposób. Nie wskazała także w jaki sposób kwota zadłużenia z tytułu nieterminowej spłaty przez pozwanych zobowiązania pieniężnego winna zostać prawidłowo wyliczona. W ocenie Sądu powód w sposób wystarczająco precyzyjny wykazał w jakiej kwocie jego roszczenie zostało zaspokojone w toku postępowania egzekucyjnego, w tym także w okresie następującym po dokonaniu cesji wierzytelności na rzecz obecnego wierzyciela, co z kolei znalazło odzwierciedlenie w ograniczeniu żądań powoda w toku niniejszego procesu.

Mając na uwadze powyższe na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie I i II sentencji orzeczenia. O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu w oparciu o przepis art. 98 k.c.

Wyrok Sądu Okręgowego w całości zaskarżyła pozwana M. B., która przedmiotowemu orzeczeniu zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- przyjęciu, iż pozwana M. B. miała wiedzę i świadomość zaległości kredytowych D. G. podczas gdy wiedza ta oraz jej występowanie w postępowaniu egzekucyjnym wynikało tylko i wyłącznie z faktu, iż była ona jednym z wielu wierzycieli D. G. w sprawie KM 527/13;
- przyjęciu, iż pozwana M. B. jest dłużnikiem Banku oraz powoda podczas gdy działanie Banku (wierzyciela pierwotnego) przeczyło takiemu stanowisku aż do momentu zbycia wierzytelności na rzecz Powoda;

2. naruszenie prawa procesowego, a to:

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu orzeczenia motywów dla których Sąd Okręgowy uznał istnienie zobowiązania solidarnego na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego jedynie przeciwko D. G.;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wybiórcze rozważenie zebranego materiału dowodowego bez zachowania przymiotu wszechstronności.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwana wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości; ewentualnie o uchylenie przedmiotowego Wyroku i skierowanie sprawy do Sądu I Instancji celem jej ponownego rozpoznania; zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie znajduje uzasadnionych podstaw.

Podniesione w apelacji zarzuty są nietrafne i nie wykazujące wadliwości wydanego wyroku. Sąd Okręgowy poczynił bowiem prawidłowe ustalenia faktyczne, wyrażając oceny, które nie pozostają w sprzeczności z zasadami logiki rozumowania czy doświadczenia życiowego i nie wykazują błędów natury faktycznej. Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów nie nasuwa zastrzeżeń gdyż nie wykracza poza uprawnienia wynikające z przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu pierwszej instancji przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

W szczególności nieuzasadniony jest zarzut niewszzechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, tym bardziej, że nie został on sprecyzowany. Sąd Okręgowy oparł się zaś na wszystkich przedstawionych dowodach, głównie w postaci dokumentów, które właściwie zinterpretował w odniesieniu do całokształtu materiału dowodowego, a nie wybiórczo, jak chciałaby pozwana. Należy podkreślić, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie wystarcza przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak SN m.in. w wyrokach z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10/189; z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNP 2000/19/732). W konsekwencji samo zaprezentowanie odmiennego stanu faktycznego, wynikającego z własnego przekonania o wspomnianej wyżej wadze dowodów jest niewystarczające.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut wadliwego przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, że pozwana miała wiedzę i świadomość zaległości kredytowych D. G., bowiem sama pozwana takiej wiedzy nie zaprzeczała. Istotnie, postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 527/13 zostało zainicjowane przez Bank na podstawie wydanego w dniu 24 lipca 2012 r. Bankowego Tytułu Egzekucyjnego który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikom D. G. i M. G. postanowieniem Sądu Rejonowego w O.z dnia 29 października 2012 r. sygn. ICo 1560/12, jedynie przeciwko D. G., któremu zajęto wynagrodzenie za pracę, jednakże z faktu tego nie wynikają takie skutki, jakie chciałaby pozwana. Zgodnie bowiem z treścią art. 366 § 1 k.c. prawo do dokonania przez wierzyciela wyboru dłużnika lub dłużników, od których żąda spełnienia świadczenia, nie ogranicza się jedynie do odpowiedniego określenia strony pozwanej w procesie, ale także realizować się może na etapie postępowania egzekucyjnego. Wierzyciel nie ma zatem obowiązku kierowania wniosku egzekucyjnego przeciwko wszystkim dłużnikom wymienionym w tytule wykonawczym, nie od każdego żądać musi całości należnego mu świadczenia. Sam zaś fakt, że wierzyciel egzekwuje świadczenie tylko od jednego z dłużników solidarnych, nie świadczy o zwolnieniu pozostałych z obowiązku zapłaty.

Wbrew zarzutom apelującej trafnie również Sąd pierwszej instancji przyjął, że pozwana jest dłużnikiem z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 22 listopada 2007 r. obok D. G.. Zawarcie umowy, według której to D. G. miał przejąć zobowiązania kredytowe zaciągnięte przez oboje małżonków, nie zwalniało bowiem pozwanej z tego zobowiązania względem Banku. Zgodnie z art. 366 § 2 k.c. wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela, nie tylko w wyniku należytego wykonania zobowiązania, lecz także w wyniku potrącenia, złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, świadczenia w miejsce wykonania (datio in solutum), czy – z pewnymi ograniczeniami wynikającymi z art. 374 § 1 k.c. – odnowienia (novatio) (tak: A. Pyrżyńska, w: Kidyba, Komentarz, 2014, t. III, cz. 1, art. 366, Nb 10; M. Pyziak-Szafnicka, w: System PrPryw, t. 5, 2013, s. 344–345, Nb 58). Solidarność zobowiązania może także ustać w wyniku zwolnienia z długu tylu dłużników solidarnych, że zobowiązanym zostaje tylko jeden z nich lub też w wyniku zrzeczenia się z solidarności przez wierzyciela, o ile jest ono skuteczne względem wszystkich dłużników solidarnych. Zrzeczenie się z solidarności może nastąpić zarówno w wyniku zawarcia umowy, jak i w drodze jednostronnej czynności prawnej wierzyciela. W niniejszej sprawie żaden z wymienionych przypadków nie zaistniał. Pozwana nawet nie twierdziła, ani tym bardziej nie udowodniła, by Bank zwolnił ją z długu (art. 508 k.c.) lub by zrzekł się solidarności. Natomiast powoływana przez powódkę okoliczność, a mianowicie zawarcie umowy z współdłużnikiem solidarnym D. G., w ramach podziału majątku wspólnego po

ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej, nie wywołała wpływu na jej zobowiązanie względem Banku, nawet jeśli o wymienionej czynności Bank był zawiadomiony. Pozwana nie zawarła bowiem z Bankiem umowy ani też Bank nie dokonał innej jednostronnej czynności prawnej, z której wynikałoby, że zobowiązanie pozwanej wobec Banku ustało. Słusznie Sąd Okręgowy przy tym przyjął, że jeden z dłużników solidarnych nie może przejąć długu drugiego dłużnika, skoro dług ten obciążał i jego.

Reasumując, powództwo względem pozwanej M. B. było uzasadnione, co prowadzi do oddalenia apelacji pozwanej, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. § 1 i § 3 pkt 6) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2) i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z dnia 5 listopada 2015 r. poz. 1800).

SSA Jerzy Bess	SSA Anna Kowacz	SSA Barbara Górczanowska
----------------	-----------------	--------------------------